

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

zo 14. septembra 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc a výkon rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (ES) č. 1215/2012 – Osobitná právomoc v zmluvných veciach – Článok 7 bod 1 písm. b) – Pojem zmluva o ‚poskytnutí služieb‘ – Zrušenie zmluvy o budúcej zmluve týkajúcej sa budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy“

Vo veci C-393/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího soudu (Česká republika) z 5. mája 2022 a doručený Súdnemu dvoru 15. júna 2022, ktorý súvisí s konaním:

EXTÉRIA s. r. o.

proti

Spravime, s.r.o.,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predsedníčka siedmej komory M. L. Arastey Sahún, sudcovia F. Biltgen (spravodajca) a J. Passer,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Spravime s.r.o., v zastúpení: M. Čajka, advokát,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- portugalská vláda, v zastúpení: P. Barros da Costa, S. Duarte Afonso a J. Ramos, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: čeština.

– Európska komisia, v zastúpení: S. Noë a K. Walkerová, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 bodu 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1, ďalej len „nariadenie Brusel Ia“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou EXTÉRIA s.r.o., so sídlom v Ostrave (Česká republika), a spoločnosťou Spravime s.r.o., so sídlom v Ivanoviciach (Slovenská republika), vo veci návrhu na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu nespĺnenia zmluvy o budúcej zmluve, ktorá sa týka budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy.

Právny rámec

- 3 Článok 4 bod 1 nariadenia Brusel Ia znie:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

- 4 Podľa článku 7 bodu 1 tohto nariadenia:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

- 1) a) v zmluvných veciach na súdoch podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
- b) na účely tohto ustanovenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:
 - pri predaji tovaru miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať,
 - pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytnú alebo mali poskytnúť;
- c) ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a).“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 5 Žalobkyňa vo veci samej, ktorá poskytuje poradenské služby v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a žalovaná vo veci samej uzavreli 28. júna 2018 zmluvu o budúcej zmluve týkajúcu sa budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy (ďalej len „zmluva o budúcej zmluve“), ktorá by žalovanej vo veci samej umožnila prevádzkovať a riadiť franšízové pobočky žalobkyne vo

veci samej na Slovensku. Táto zmluva o budúcej zmluve obsahovala okrem záväzku uzatvoriť túto zmluvu v budúcnosti aj niektoré náležitosti tejto ďalšej zmluvy, a takisto záväzok žalovanej vo veci samej zaplatiť preddavkovú platbu vo výške 20 400 eur plus daň z pridanej hodnoty a zmluvnú pokutu vo výške tohto preddavku (ďalej len „zmluvná pokuta“) v prípade, že záväzok uzatvoriť uvedenú zmluvu nebude splnený.

- 6 Uvedená preddavková platba, ktorej cieľom bolo nielen zabezpečiť uvedený záväzok, ale aj zachovať dôvernúnosť všetkých informácií obsiahnutých v uvedenej zmluve o budúcej zmluve a týkajúcich sa franšízového konceptu žalobkyne vo veci samej, mala byť vyplatená do desiatich dní od podpisu tejto zmluvy o budúcej zmluve. V uvedenej zmluve o budúcej zmluve bola okrem toho stanovená možnosť žalobkyne vo veci samej odstúpiť od zmluvy, ak jej žalovaná vo veci samej nezaplatí dohodnutý preddavok v stanovenej lehote.
- 7 Zmluva o budúcej zmluve stanovila uplatňovanie českého práva; nedošlo k dohode o voľbe právomoci.
- 8 Žalobkyňa vo veci samej tvrdila, že žalovaná vo veci samej porušila záväzok zaplatiť dotknutú preddavkovú platbu; žalobkyňa vo veci z tohto dôvodu odstúpila od zmluvy o budúcej zmluve a domáhala sa zaplata zmluvnej pokuty.
- 9 Žalobkyňa vo veci samej podala na tento účel návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu na Okresní soud v Ostrave (Česká republika).
- 10 Uznesením zo 17. decembra 2020 tento súd zamietol námietku nedostatku právomoci českých súdov, ktorú vzniesla žalovaná vo veci samej, a rozhodol, že má právomoc rozhodnúť spor, o ktorý ide, na základe článku 7 bodu 1 písm. a) nariadenia Brusel Ia, keďže predmetom tohto sporu je splnenie záväzku v zmysle tohto ustanovenia, a to záväzku zaplatiť zmluvnú pokutu, ktorý mal byť splnený v mieste sídla žalobkyne vo veci samej.
- 11 V rámci odvolania podaného proti tomuto uzneseniu sa žalovaná vo veci samej odvolávala na právomoc slovenských súdov z dôvodu, že záväzok zabezpečený touto zmluvnou pokutou má síce pôvod v zmluve o budúcej zmluve, je však spojený s miestom výroby a dodania tovaru v rámci franšízovej zmluvy, ktorá má byť uzatvorená.
- 12 Uznesením zo 16. februára 2021 Krajský soud v Ostrave (Česká republika) ako odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, pričom konštatoval, že predmetom žaloby je nárok na zaplata zmluvnej pokuty z dôvodu, že žalovaná vo veci samej nesplnila podmienky podľa zmluvy o budúcej zmluve, a žaloba teda nesúvisí s výrobou alebo dodaním tovaru, takže sa článok 7 bod 1 písm. b) nariadenia Brusel Ia neuplatní. Súdna právomoc preto musí byť určená podľa článku 7 bodu 1 písm. a) tohto nariadenia, podľa ktorého má právomoc súd podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby, pričom toto miesto sa musí určiť podľa práva konajúceho súdu, v prejednávanej veci podľa českého práva.
- 13 Žalovaná vo veci samej podala proti tomuto uzneseniu dovolanie na Nejvyšší soud (Česká republika), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom tvrdila, že povaha nároku na zaplata zmluvnej pokuty bola nesprávne posúdená.

- 14 S odkazom na ustálenú judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa výkladu pojmu „zmluvné veci“ (rozsudky zo 17. júna 1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, bod 15, a z 15. júna 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, bod 30), tento súd dospel k záveru, že spor, ktorý prejednáva a ktorý sa týka nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, má svoj pôvod v zmluve o budúcej zmluve, takže tento spor spadá pod pojem „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.
- 15 Vzhľadom na to, že podľa uvedeného súdu tento nárok nesúvisí s výrobou alebo dodaním tovaru, musí byť uplatnenie tohto článku 7 bodu 1 písm. b) prvej zarážky hneď vylúčené.
- 16 Treba teda posúdiť, či nejde o nárok, ktorý súvisí s „poskytnutím služieb“ v zmysle uvedeného článku 7 bodu 1 písm. b) druhej zarážky.
- 17 Vnútroštátny súd uvádza, že na účely určenia súdu, ktorý má medzinárodnú právomoc, prichádzajú do úvahy dve riešenia: a síce jedným je kvalifikovať zmluvu o budúcej zmluve ako samostatnú zmluvu, druhé spočíva v určení povahy nárokov zo zmluvy o budúcej zmluve podľa povahy zmluvy, ktorá sa má uzavrieť.
- 18 Vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora samotným uzatvorením zmluvy o budúcej zmluve nedochádza k poskytnutiu služieb, ktoré je v práve Únie autonómne vymedzené ako zmluva, ktorá zahŕňa vyvíjanie aktívnej činnosti v prospech inej osoby za odmenu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257; zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, ako aj z 25. marca 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236), takže vnútroštátny súd sa prikláňa k záveru, že táto zmluva o budúcej zmluve nespadá pod článok 7 bod 1 písm. b) druhú zarážku nariadenia Brusel Ia.
- 19 V dôsledku toho v súlade s týmto článkom 7 bodom 1 písm. c), podľa ktorého ak sa neuplatní uvedený článok 7 bod 1 písm. b), uplatní sa článok 7 bod 1 písm. a), je potrebné určiť súd, ktorý má právomoc, podľa miesta zmluvného plnenia.
- 20 Keďže Súdny dvor sa doposiaľ výslovne nezaoberal otázkou, či možno *pactum de contrahendo* kvalifikovať ako „zmluvu o službách“, existuje dôvodná pochybnosť, pokiaľ ide o správny výklad článku 7 bodu 1 písm. b) nariadenia Brusel Ia.
- 21 Za týchto okolností Nejvyšší soud (Česká republika) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 7 bod 1 písm. b) [nariadenia Brusel Ia] vykladať v tom zmysle, že pojem ‚zmluva o poskytnutí služieb‘ zahŕňa aj zmluvu o budúcej zmluve (*pactum de contrahendo*), v ktorej sa strany zaviazali k tomu, že uzavrú budúcu zmluvu, ktorá by bola zmluvou o poskytovaní služieb v zmysle tohto ustanovenia?“

O prejudiciálnej otázke

- 22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 7 bod 1 písm. b) nariadenia Brusel Ia vykladať v tom zmysle, že zmluva o budúcej zmluve, ktorá sa týka budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy a stanovuje záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu nesplnenia tejto zmluvy o budúcej zmluve, teda zmluvný záväzok, ktorého porušenie je predmetom žaloby, spadá pod pojem zmluva o „poskytnutí služieb“ v zmysle tohto ustanovenia.

- 23 Na úvod treba pripomenúť, že keďže nariadením Brusel Ia bolo zrušené a nahradené nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), ktoré nahradilo Dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), platí výklad prijatý Súdny dvorom, pokiaľ ide o nariadenie č. 44/2001, rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu Brusel Ia, ak ustanovenia týchto dvoch právnych nástrojov Únie možno kvalifikovať ako rovnocenné. Platí to najmä v prípade článku 5 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 a článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, body 19 a 20 ako aj citovanú judikatúru).
- 24 Pokiaľ ide o článok 7 bod 1 písm. b) druhú zarážku nariadenia Brusel Ia, treba konštatovať, že znenie tohto ustanovenia samo osebe neumožňuje odpovedať na položenú otázku, keďže uvedené ustanovenie nedefinuje pojem zmluva o poskytnutí služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, bod 19).
- 25 V súlade s ustálenou judikatúrou sa pojem „zmluvné veci“ uvedený v článku 7 bode 1 písm. a) a pojem „poskytnutie služieb“ uvedený v článku 7 bode 1 písm. b) druhej zarážke nariadenia Brusel Ia majú vykladať samostatne s odvolaním sa predovšetkým na systém a ciele tohto nariadenia, aby bolo zabezpečené jeho jednotné uplatňovanie vo všetkých členských štátoch. Nemožno ich preto chápať tak, že odkazujú na vymedzenie právneho vzťahu, o ktorý ide v konaní pred vnútroštátnym súdom, podľa príslušného vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, bod 19 a citovanú judikatúru).
- 26 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nariadenie Brusel Ia smeruje k harmonizovaniu noriem konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach prostredníctvom noriem súdnej právomoci, ktoré sú vysoko predvídateľné, a tým sleduje cieľ spočívajúci v posilnení právnej ochrany osôb usadených v Európskej únii tým, že sa žalobcovi umožní ľahko určiť súd, na ktorý sa môže obrátiť, a žalovanému rozumne predvídať, na ktorom súde môže byť žalovaný (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, bod 16 a citovanú judikatúru).
- 27 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že systém rozdelenia všeobecných právomocí upravený v kapitole II nariadenia Brusel Ia je založený na všeobecnom pravidle uvedenom v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, podľa ktorého osoby, ktoré majú sídlo alebo bydlisko na území členského štátu, podliehajú právomoci súdnych orgánov tohto členského štátu nezávisle od štátnej príslušnosti účastníkov konania. Iba ako odchýlka od tohto všeobecného pravidla o právomoci súdov podľa bydliska žalovaného je v kapitole II oddiele 2 tohto nariadenia upravený určitý počet osobitných právomocí, medzi ktorými sa nachádza právomoc podľa článku 7 bodu 1 uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, bod 17 a citovanú judikatúru).
- 28 V tomto kontexte treba pripomenúť, že pravidlá osobitnej právomoci stanovené v nariadení Brusel Ia treba vykladať reštriktívne, pričom nemožno pripustiť výklad prekračujúci rámec prípadov výslovne uvedených v tomto nariadení (rozsudok z 8. mája 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, bod 22 a citovaná judikatúra).
- 29 Pravidlo osobitnej právomoci v zmluvných veciach stanovené v článku 7 bode 1 nariadenia Brusel Ia zodpovedá cieľu blízkosti a je odôvodňované existenciou úzkej väzby medzi dotknutou zmluvou a súdom príslušným na jej preskúmanie. Všeobecné pravidlo právomoci súdov podľa bydliska

žalovaného, uvedené v bode 27 tohto rozsudku, je doplnené týmto pravidlom osobitnej právomoci v zmluvných veciach, podľa ktorého je tiež možné proti žalovanému podať žalobu na súde príslušnom podľa miesta, kde zmluvné plnenie, ktoré je predmetom žaloby, bolo alebo malo byť vykonané (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, body 24 a 25).

- 30 Pokiaľ ide o miesto plnenia zmluvných záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o poskytnutí služieb, článok 7 bod 1 písm. b) druhá zarážka nariadenia Brusel Ia autonómne definuje hraničný ukazovateľ pre túto zmluvu ako miesto v členskom štáte, kde sa podľa uvedenej zmluvy služby poskytnú alebo mali poskytnúť, a to v záujme posilnenia cieľov, ktorými sú zjednotenie a predvídateľnosť pravidiel o súdnej právomoci, a teda právna istota. Tento autonómny hraničný ukazovateľ sa má použiť na všetky nároky z tej istej zmluvy o poskytnutí služieb (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, body 26 a 27, ako aj z 11. marca 2010, Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, EU:C:2010:137, bod 23).
- 31 Práve s prihliadnutím na tieto úvahy treba určiť, či záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu neplnenia zmluvy o budúcej zmluve, o aký ide vo veci samej, spadá pod pojem „poskytnutie služieb“ v zmysle článku 7 bodu 1 písm. b) druhej zarážky nariadenia Brusel Ia.
- 32 Najprv treba konštatovať, že záväzky medzi stranami, ktoré vznikajú z takej zmluvy o budúcej zmluve, o akú ide vo veci samej, spadajú pod pojem „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 písm. a) nariadenia Brusel Ia.
- 33 Ďalej treba uviesť, že článok 7 bod 1 písm. a) nariadenia Brusel Ia síce určuje súdnu právomoc v zmluvných veciach podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby, tento článok 7 bod 1 písm. b) však stanovuje pri predaji tovaru a poskytnutí služieb osobitné hraničné ukazovatele, pričom za toto miesto plnenia označuje v prípade predaja tovaru miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať, a v prípade poskytnutia služby miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytnú alebo mali poskytnúť.
- 34 Pokiaľ ide konkrétnejšie o kvalifikáciu „zmluvy o poskytnutí služieb“, z judikatúry vyplýva, že pojem „služby“ v zmysle uvedeného článku 7 bodu 1 písm. b) druhej zarážky znamená prinajmenšom, že strana, ktorá ich poskytuje, vykonáva určitú činnosť za odmenu (pozri najmä rozsudky z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, bod 29, ako aj z 15. júna 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, bod 35).
- 35 Pokiaľ ide o prvé kritérium uvedené v tejto definícii, a to existenciu činnosti, Súdny dvor spresnil, že toto kritérium si vyžaduje uskutočnenie pozitívnych úkonov, a nie iba zdržanie sa určitého konania. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o zmluvu, ktorej predmetom je distribúcia výrobkov jednej zmluvnej strany druhou zmluvnou stranou, Súdny dvor rozhodol, že toto kritérium zodpovedá charakteristickému plneniu poskytovanému zmluvnou stranou, ktorá sa zaisťovaním takejto distribúcie podieľa na rozvoji šírenia príslušného tovaru (pozri najmä rozsudky z 19. decembra 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 38, a zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, bod 38).

- 36 Pokiaľ ide o druhé kritérium, a to kritérium odmeny poskytnutej za činnosť, treba zdôrazniť, že ho nemožno chápať v striktnom zmysle vyplatenia peňažnej sumy, keďže za odmenu možno považovať súhrn výhod majúcich ekonomickú hodnotu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. decembra 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, bod 39, a zo 14. júla 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, bod 40).
- 37 Hoci predmet franšízovej zmluvy, ktorá mala byť uzavretá v nadväznosti na zmluvu o budúcej zmluve, úplne zodpovedá obom kritériám uvedeným v bodoch 35 a 36 tohto rozsudku, nie je to tak v prípade tejto zmluvy o budúcej zmluve, ktorej účelom bolo uzatvorenie franšízovej zmluvy v budúcnosti a zachovanie dôvernosti informácií obsiahnutých v uvedenej zmluve o budúcej zmluve. V prípade neexistencie skutočnej činnosti vykonávanej zmluvným partnerom okrem toho nie je možné zaplatenie zmluvnej pokuty kvalifikovať ako odmenu.
- 38 Keďže zmluva o budúcej zmluve nevyžaduje uskutočnenie žiadneho pozitívneho úkonu ani zaplatenie odmeny, záväzky, ktoré vyplývajú z tejto zmluvy o budúcej zmluve – najmä záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu – nemôžu spadať pod pojem „poskytnutie služieb“ v zmysle článku 7 bodu 1 písm. b) druhej zarážky nariadenia Brusel Ia.
- 39 Tento záver nie je spochybnený tvrdením založeným na skutočnosti, že záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu je úzko spojený s franšízovou zmluvou, ktorá mala byť uzavretá a na základe ktorej by bolo možné určiť miesto, kde mali byť dotknuté služby poskytnuté.
- 40 Takéto tvrdenie je totiž v rozpore nielen s požiadavkou reštriktívneho výkladu osobitných pravidiel o právomoci stanovených v nariadení Brusel Ia, ako bolo pripomenuté v bode 28 tohto rozsudku, ale aj s cieľmi predvídateľnosti a právnej istoty uvedenými v bodoch 26 a 30 tohto rozsudku.
- 41 Napokon treba uviesť, že zo systému článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia vyplýva, že normotvorca Únie prijal rozdielne pravidlá o právomoci pre zmluvy o kúpe tovaru a pre zmluvy o poskytnutí služieb na jednej strane a pre akýkoľvek iný druh zmluvy, ktorá nie je predmetom osobitných ustanovení v tomto nariadení, na strane druhej (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, bod 42).
- 42 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 7 bod 1 písm. c) nariadenia Brusel Ia stanovuje, že „ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a)“.
- 43 Rozšírenie pôsobnosti článku 7 bodu 1 písm. b) druhej zarážky nariadenia Brusel Ia tak, aby zahŕňal zmluvu o budúcej zmluve týkajúcu sa budúceho uzatvorenia zmluvy o poskytnutí služieb, by v tomto ohľade znamenalo obídienie vôle normotvorcu Únie a dotklo by sa potrebného účinku tohto článku 7 bodu 1 písm. c) a a) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2009, Falco Privatstiftung a Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, bod 43).
- 44 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 7 bod 1 písm. b) nariadenia Brusel Ia sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o budúcej zmluve, ktorá sa týka budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy a stanovuje záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu nesplnenia tejto zmluvy o budúcej zmluve, teda zmluvný záväzok, ktorého porušenie je predmetom žaloby, nespadá pod pojem zmluva o „poskytnutí služieb“ v zmysle tohto ustanovenia. V takom prípade sa súdna právomoc v konaní o žalobe, ktorej predmetom je tento záväzok, určuje v súlade s článkom 7 bodom 1 písm. a) tohto nariadenia podľa miesta zmluvného plnenia.

O trovách

- 45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Článok 7 bod 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

sa má vykladať v tom zmysle, že:

zmluva o budúcej zmluve, ktorá sa týka budúceho uzatvorenia franšízovej zmluvy a stanovuje záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu z dôvodu nesplnenia tejto zmluvy o budúcej zmluve, teda zmluvný záväzok, ktorého porušenie je predmetom žaloby, nespadá pod pojem zmluva o „poskytnutí služieb“ v zmysle tohto ustanovenia. V takom prípade sa súdna právomoc v konaní o žalobe, ktorej predmetom je tento záväzok, určuje v súlade s článkom 7 bodom 1 písm. a) tohto nariadenia podľa miesta zmluvného plnenia.

Podpisy